

Již setkání s německými monitory Adam Audio A7 ve mně zanechalo nerasmazatelný **dojem** zvukové **opravdovosti**, materiálové a konstrukční kvality a designové **elegance**. Dnes si dovoluji otestovat aktivní near/midfield monitory s typovým označením P22A.

Aktivní near/midfield monitory

ADAM P22A

Petr Los
los@music-store.cz

**Doporučená
cena:** 21 730,- Kč / kus

Distributor: PRODANCE

Osadní 799/26, 170 00 Praha 7

tel.: 220-806-054

info@prodance.cz, www.prodance.cz

UŠLECHTILÁ

BERLÍNSKÁ PRECIZNOST

Samotná near/midfield klasifikace napovídá, že monitor je možné použít nejen pro blízký poslech, ale též pro aplikace, kde je potřeba, aby zdroj hrál z větší dálky a měl tudíž trochu rezervu ve svém výkonu. S třicetiwattovými bedničkami se sebelepšími zvukovými vlastnostmi vám prostě nohavice při poslechu vlát nebudou. Náš model P22A již na první pohled vypadá, že s ním nebudou takřikajíc žádné žerty, jeho ozvučnice je 430 mm vysoká, široká 260 mm a hluboká 340 mm. Jedná se o dvoupásmové monitory černé barvy s difrakčním zalomením směrem od reproduktorů.

Woofer s membránou z impregnovaného papíru má průměr 220 mm. Tweeter je vyroben proslulou A.R.T. technologií, kterou jsem již popisoval v testu „základních“ monitorů A7 na začátku minulého roku. Na svět jí přivedl v roce 1972 Dr. Oskar Heil (vynalezl tzv. „Air Motion Transformer“, dnes Accelerated Ribbon Technology) a firma ADAM Audio jí věnuje dosti bohaté informační materiály. Pokud vládnete připojením k internetu, stačí „vygooglit“ heslo Accelerated Ribbon Technology a hned jeden z prvních odkazů vám nabídne podrobnou studii sepsanou pro AES Convention, ve které se o důmyslném principu „kaptonové harmoniky“ dozvíte vše podstatné. V případě P22A „pohání“ tweeter (stejně jako u basového reproduktoru) 100wattový zesilovač. Jde tedy o monitory typu Bi-Amp, kdy každé pásmo disponuje vlastním zesilovačem.

Z technických údajů nabídnou následující: frekvenční rozsah 38 Hz až 35 kHz (kommentář je zbytečný). Crossover dělí spektrum mezi woofer a tweeter na kmitočtu 1800 Hz. Maximální SPL při vzdálenosti 1 m je >109 dB/W/m, impedance je uváděna v hodnotě 10 kOhmů. Box váží 13 kg.

Pod wooferem naleznete dva bassreflexové otvory a uprostřed zlatočerné logo firmy. Zadní panel doslova ukrývá zapuštěné otočné trimry s aretací v nulových bodech, jimiž můžeme zkusit doladit již tak bezchybný poslech. K dispozici je tedy Input Gain (+/-10 dB, nulová poloha je střední

citlivost). Za pomoci této korekce můžeme přizpůsobit poslechovou hlasitost celého monitoru svým uším. Dalším ovladačem je High Gain, který nemá v tomto případě nic společného se zkreslením typu MESA/Boogie, ale je možné jím zesílit či zeslabit hlasitost tweeteru (+/- 4 dB). Dále zde jsou ještě dva shelvingové ekvalizační ovladače jimiž můžete v rozsahu +/-3 dB upravit kmitočty nad 6 kHz a pod 150 Hz. Těmito korektory můžeme částečně přizpůsobit poslech z monitorů v nepříliš vhodné místnosti nebo eliminovat stojaté vlnění (pokud jsou monitory blízko zdi). Výrobce doporučená vzdálenost od zdi je 40 cm. Monitory si může uživatel postavit buď navýšku, nebo naležato. Zbývá už jen jmenovat XLR vstup a PSU zdířku s vypínačem, samozřejmě je dodáván i napájecí kabel s úhlovým konektorem.

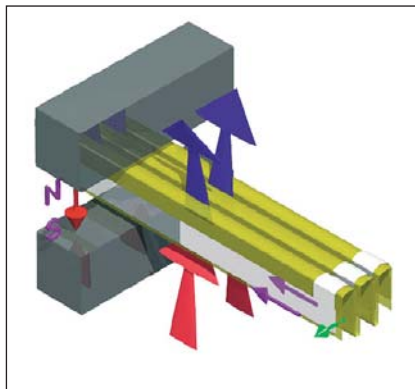
MASIVNÍ ÚTOK NA CORTIHO ORGÁN

Protože jedno víkendové počasí nebylo právě příznivé, rozhodl jsem se, že budu v tichu a teple studia testovat naše P22A. Při svém hudebním povolání bohužel nemám, kromě jízdy v autě, čas delší dobu poslouchat hudbu „jen tak pro radost“. Dvacetkrát přehrávaná pasáž při natáčení, tříhodinové čištění nahrávky od nádechů a jiných ruchů a pak pět hodin výuky hry na baskytaru způsobí to, že večer chci poslouchat už jen šumění větru v korunách stromů. Proto je pro mne testování monitorů v podstatě svátkem. Vzhledem k tomu, že je naše režie, respektive její pracovní stůl, menších rozměrů a oněch doporučených 40 cm by se špatně dodržovalo, umístil jsem monitory přímo ve studiu do prostoru (takto to děláme při masteringu, abychom získali větší místnost s jinou odrazivostí). Postavil jsem je na masteringové sloupy, takže výška byla ideálně ve výši hlavy. Jako vždy jsem si připravil CD s rozličnou hudbou a monitory zapnul. Velice krátký moment se jakoby nic nedělo, pak se ozvalo lupnutí a u tweeteru se červeně rozblíkala maličká LED. Po několika vteřinách zezelenala a zůstala svítit trvale. Monitory byly připraveny. To lupnutí je sice slabé, ale takové nepříjemně suché (brrr, klidně bych si ho odpustil). Z analýzy jsem pustil růžový šum a odešel na chvíli do města nakoupit, aby se soustava před poslechem trochu zahořely.

Poté jsem místnost nakalibroval a pustil se do testu. První CD, které jsem se rozhodl poslouchat, bylo album *By the Way* od Red Hot Chili Peppers. Toto album jsem velmi dlouho neslyšel, neboť už kdysi na první poslech mě zvuková retro koncepce producenta příliš neoslovila. Nyní jsem se v tom utvrdil. Velmi zřetelně byla slyšet (dle mého názoru) absence stereofonních informací. Nahrávka mi přišla příliš úzká a zvuk kapely jakoby naplácaný na sebe. Znělo mi to jako dobré demo. Pokračoval jsem hudební experimentátorkou Kate Bush a jejím (tuším posledním) albem *Ariel*, které mám naposlouchané. Krásně na Adamech zněly všechny komplikovanější pasáže, kde se potkávaly různé prostory a mohl jsem vnímat nejen výbornou panoramu, ale i rozličnou měnící se hloubku zvuku. Přechody z vážné hudby do rockové byly skvěle zamíchány a v reprodukci je slyšet každé „šustnutí“. Následoval poslech mistra z mistrů nejmistrovatějších, rockové legendy Davida Gilmoura a jeho sólového projektu *On an Island*. Toto album jsem slyšel úplně poprvé, takže jsem byl velmi rád, že to bylo právě na Adamech. Už zvukové intro slibuje posluchači poletování kdesi ve stratosféře, při poslechu se vybavují nádherné přírodní scenérie a troufnu si říci, že je to jeden z nejlepších „soundů“, jaké jsem za poslední dobu slyšel, od nazvučení kytar a bicích až po perfektně zpracovaný zpěv. P22A přenáší zvukové spektrum naprosto zřetelně a plně, ale ne nepříjemně (tak jako některé jiné referenční monitory). Tomuto albu není zvukově naprosto co vytknout. Pokračoval jsem britskou kapelou Coldplay s albem *Parachutes*. Zde jde o hudebně zcela jinou parketu. Bici lehce utopené v záplavě elektrických kytar. Mistry mi celý mix trochu splyval do sebe a asi ve dvou skladbách se mi zdála nahrávka lehce „nakřáplá“ (možná to bylo jen chrchlavým zvukem kytar). Též jsem občas zaslechl zapumpování optokompresoru (song *Shiver*). V první skladbě *Don't Panic* jsem vnímal zřetelný šum při nástupu kytary. Samozřejmě, že tyto věci mohou být chťenou součástí jakoby ledabylého zvuku, nicméně poslech na monitorech je odhalil - a to je podstatné.

Doma jsem si inkriminovaná místa ještě jednou poslechl na svých studiových sluchátkách Beyerdynamic DT990 a utvrdil se v tom, že jsem měl pravdu. Protože nejenom bigbitem člověk živ jest, sáhl jsem po CD *Hudba na královských dvorech*, které jsem kdysi recenzoval pro *Stereo & Video*. Jedná se o renesanční hudbu - tedy snímání replik všemožných starých nástrojů, jako jsou cistry, šalmaje, trumšajty, dudy, niněry a staré violy. V tomto

případě se jednalo o českou nahrávku. Měl jsem možnost zmíněné nástroje snímat, neboť jsem podobný projekt nahrával a mohu říci, že to není žádná legrace. Z uvedeného nosiče je jasné, že byly použity velmi kvalitní mikrofony (U87 aj.). V opačném případě by zmizela zvuková hladkost a slyšitelné by naopak byly různé reziduální zvuky. Zde je vše v pořádku, jen náběr sólového zpěvu mi přišel až příliš otupený. Možná to byl jakýsi kompromis, neboť si myslím, že se zpěv nahrával současně s nástroji a nikoliv playbackem. Monitory realisticky zobrazily též nasazený, velmi kvalitní hall (použit byl tuším Lexicon).

Na závěr jsem si nechal dvě své oblíbené la-hůdky. Hudební trio šilenců, analogových puristů, experimentátorů a jazzmanů: Medeski, Martin & Wood a jejich počín Combustication. Kdo je zná, ví o čem mluvím. Zemité elektrizované groovy smíchané s loopy a všemožnými analogovými „dinosaurů“ na něž nedá Mr. Medeski dopustit. Uvědomil jsem si, že zvuk těchto mnohdy již muzeálních nástrojů je skutečný a opravdový právě díky monitorům P22A. Jaký rozdíl ve srovnání s chemickými, vyleštěnými a hlavně nepoužitelnými „eurozvuky“ různých kláves s tisíci ovladači, sequencery a hard disky. Nakonec jsem si pustil pár songů své asi nejmilejší a bohužel již neexistující kapely Philosopher Kings. Když jsem zvuk „přisolil“, ozvaly se hluboké subwooferové pasáže. P22A hrály prostorově a s obrovským tlakem, až jsem měl dojem, že mě „to odnese“. To byl důkaz, že zvládají i hluboké frekvence tak, jak se o tom píše v manuálu.

S krátkým časovým odstupem jsem pak znovu poslechl řadu svých nově udělaných mixů a masteringů. Musím říci, že jsem téměř vždy slyšel ještě něco nového, co mne dokázalo přesvědčit, že poslech je opravdu ta nejdůležitější stránka nahrávacího řetězce. Nebyly to jen ruchy a šумы v nahrávce vzniklé při náběru, ale třeba i poměry, které bych udělal maličko jinak, či efektování a hally.

EPITAF

Adam P22A jsou vynikající monitory, které disponují velmi silným zvukem se smyslem pro sebemenší detail. Menší studia na nich v pohodě zvládnou téměř všechny úkony nahrávací technologie a větší jimi mohou rozšířit svoje možnosti. Jednu nevýhodu P22A však mají - mohou vytvořit silnou závislost na poslechu.

